

MBS075

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

A MESSIÁS FELTÁMADÁSA

Dr. Arnold Fruchtenbaum

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS

I. A FELTÁMADÁS TÖRTÉNETE

- A. A feltámadás napjának hajnala
- B. A sír kinyitása
- C. Az asszonyok érkezése
- D. Az asszonyok beszámolója
- E. Az első megjelenés: Mária Magdolna
- F. A második megjelenés: az asszonyok
- G. Az örök beszámolója
- H. A harmadik megjelenés: a két tanítvány az emmauszi úton
- I. A negyedik megjelenés: Péter
- J. Az ötödik megjelenés: a tíz
 - 1. Az első végleges küldetés
 - a. Tekintéllyel rendelkező szolgálat adása
 - b. A Szentlélek elfogadása
 - c. Az apostoli tekintély kiterjesztése
 - 2. Tamás még nem hiszi a Messiás feltámadását
- K. A hatodik megjelenés: a tizenegy
- L. A hetedik megjelenés: a hét
 - 1. Az apostolok visszatértek a halászhóhoz
 - 2. Az apostolok ismételt elhívása
 - 3. Péter küldetése
- M. A nyolcadik megjelenés: az ötszáz
 - 1. Megjelenés ötszáz ember előtt
 - 2. A második végleges küldetés
 - a. A hatalom átruházása
 - b. A küldetés
 - (1) Prédikálás
 - (2) Bemerítés
 - (3) Tanítás
 - c. Akik hisznek, üdvözülnek
 - d. Jelek lesznek a hívők között
 - e. A Messiás jelenléte a világ végezetéig
- N. A kilencedik megjelenés: Jakab
- O. A tizedik megjelenés: a tizenegy apostol
 - 1. Tanítások a messiási próféciaokról
 - 2. Tanítás a királyság programról
 - 3. A harmadik végleges küldetés
 - a. Várjanak a Szentlélek eljövételére
 - b. Hirdessék az evangéliumot

II. A FELTÁMADÁS TEOLÓGIAI KÖVETKEZMÉNYE, EREDMÉNYE ÉS JELENTŐSÉGE

- A. Az ószövetségi előretekintés
 - 1. A tipológiában
 - 2. A próféciaiban
- B. A feltámadás ténye

- C. A feltámadásról alkotott elméletek
 - 1. A hazugság összeesküvés elmélete
 - 2. Az ellopott test elmélete
 - 3. Az ájulás elmélete
 - 4. A rossz sír elmélete
 - 5. A lélek elmélete
 - 6. A hallucináció elmélete
 - 7. A vadállat elmélet
- D. A feltámadás bizonyítéka
 - 1. Az üres sír
 - 2. A szemtanúk különböző beszámolója
 - 3. A feltámadás utáni megjelenések
 - 4. A Jesuát ismerő emberek megváltozása
 - 5. Az Újszövetség
 - 6. Az egyház léte
- E. A feltámadás szereplői
- F. A feltámadás okai
- G. A feltámadott test természete
- H. A feltámadás fontossága
- I. A feltámadás jelentősége
 - 1. Jelentősége Krisztusra nézve
 - 2. Jelentősége minden emberre nézve
 - 3. Jelentősége az ószövetségi szentekre nézve
 - 4. Jelentősége a hívőkre nézve

Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek. Máté 28:6-7

BEVEZETÉS

A Messiás feltámadása nagyon fontos része az evangéliumnak, s az evangélium üzenetének három pontja közül a harmadik. Két fő területen tanulmányozzuk ezt a témát: először a feltámadás történelmét és időrendi sorrendjét, másodsor pedig a feltámadás teológiai jelentőségét, következményeit és eredményét.

I. A FELTÁMADÁS TÖRTÉNETE

A. A feltámadás napjának hajnala

Az evangéliumokból kettő is feljegyzi a feltámadás napjának hajnalát: Máté 28:1 és Márk 16:1. Máté 28:1 szerint: *A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.*

Amikor a pogány hívők többsége ezt olvassa: *a szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag* – a korai órákra gondolnak vasárnap reggel. Ebből a feltételezésből származnak a hagyományos húsvéti napfelkelte istentiszteletek. Ennek a szövegnek azonban nem ez a lényege.

A feltámadás valódi idejének meghatározásához emlékeznünk kell arra, hogy a zsidók számára a hét első napja szombat naplementétől vasárnap naplementéig tart. Ma a „hajnal” kifejezést arra a napszakra használják, amikor a fény feltűnik a horizonton mielőtt még a nap megjelenne. Ám az eredeti jelentés szerint a hajnal egyszerűen ezt jelentette: „egy új nap kezdete felé haladva”, napszaktól függetlenül. Amikor a szövegben ezt olvassuk: *szombat végén pedig* – azt jelenti, hogy a szombat esti naplemente felé haladva.

Arra is emlékeznünk kell, hogy az evangélium írói mind zsidó emberek voltak, így a zsidó idő szerint használták az időzítéssel kapcsolatos kifejezéseket, nem pogány idő szerint. A pogány időzítés szerint egy nap éjféltől éjfélig tart, ám a zsidó nap naplementétől naplementéig tart. Az új nap azonnal elkezdődik, amint naplemente után három csillag megjelenik. Ezért amikor Máté azt mondta: *a szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag*, valójában késő szombatra gondolt, estefelé, amikor a nap lement, s a három csillag megjelent. Ez volt a hét első napjának hajnala.

Márk kijelentése azt mutatja, hogy ő is akkor kezdi az időzítést, amikor a három csillag már megjelent szombat éjjel. Így a három nő szombat este ment a sírhoz.

A feltámadás ezek szerint a késő szombat éjjel és a vasárnap hajnal közötti időszakban történt. Emlékeznünk kell arra, hogy a szombat éjjel már a hét első napja. Ha ezt észben tartjuk, jobban megértjük ezeket a részeket.

B. A sír kinyitása

A feltámadás történetére vonatkozó második dolog a sír kinyitása, melyet Máté 28:2-4 jegyez fel: *És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a*

villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lőnek mint a holtak.

Ez a rész a sír felnyitását jegyzi fel és ezzel kapcsolatban három dolgot állít:

Először is, földrengés volt. Három nap leforgása alatt ez volt a második földrengés. Jesua (Jézus) halálakor is volt egy földrengés és most, a feltámadása pillanatában is.

A második dolog az, hogy egy angyal jelent meg, aki elgörgette a követ. Ezzel a tettel feltörte a római pecsétet, amit a sírra helyeztek.

A harmadik dolog pedig az volt, hogy a sírhoz kirendelt római örök annyira rettegetek a félelemtől, hogy mozdulni sem bírtak és olyanokká lettek, mint a holtak. Szó szerint „megbénította őket a félelem”. A római öröket azért rendelték oda, hogy senki se tudja elgördíteni a sír szájáról a követ. Le kellett tartóztatniuk bárkit, aki ezzel próbálkozott, ennek ellenére egyik római katona sem próbált meg letartóztatni egy angyalt!

C. Az asszonyok érkezése

A feltámadás történetében a harmadik dolog az asszonyok kerti sírnál tett látogatása volt, melyet Máté 28:5-8, Márk 16:2-8, Lukács 24:1-9 és János 20:1 jegyez fel. Mire odaértek a sírhoz, már volt némi világosság, mivel a nap felkelőben volt. Izraelben hajnali 4-kor kezd világosodni. Az asszonyok két csoportban indultak útnak. Mária Magdolna egyedül indult el és ő érkezett először a kerti sír területére. Láta, hogy elgördült a kő és üres a sír, de gyorsan elment, mielőtt láthatta volna az angyalokat. A néhány nőtől álló csoport is megérkezett, s látták az elgörgetett követ és az ott álló angyalt.

Útban a sír felé Márk 16:3-4 feljegyzi a beszélgetésüket: *És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról? És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala.*

Nyilvánvaló, hogy bár Jesua megjósolta a feltámadását és beszélt róla, ezek a nők mégsem hitték, hogy feltámad. Azért mentek a sírhoz, hogy bebalzsamozzák a testet, nem azért, hogy tanúi legyenek a feltámadásnak. Aggódtak afelől, hogy vajon ki lesz képes elgördíteni a követ a sír elől, hogy bebalzsamozhassák a testet. Ám ekkorra a kő már el volt gördítve, a római őrség magához tért a félelem okozta bénultságából és elmenekültek onnan.

Márk az ötödik versben elmondja, mi történt ezután: *És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének.*

Egy angyalt láttak, bár Lukács 24:4-5 egyértelműen elmondja, hogy valójában két angyal volt ott: *És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, imé két férfiú álla melléjük fényes öltözetben: és mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondanak nekik...*

Néhányan ellentmondást látnak itt, de valójában nincs ellentmondás. Lukács kijelenti, hogy hány angyal volt ott igazából: kettő. Amikor azonban a nők benéztek a sírba, ott csak az egyik angyalt látták és csak egy angyal beszélt a nőkkel. Márk Máté 28:5-höz hasonlóan arra az angyalra helyezi a hangsúlyt, aki beszélt.

Máté 28:6-7 leírja, hogy milyen tennivalót adott az angyal a nőknek: *Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és imé elöttetek megy Galileába; ott meglátjátok őt, imé megmondottam néktek.*

Lukács 24:5-7 hozzát teszi: *És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondanak nékik: Mit keressetek a holtak között az élőket? Nincs itt, hanem feltámadott: emlékeztetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt, mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.*

Az angyal üzenete kettős volt. Először is, ne keressék Jesua testét, hiszen a Messiás feltámadt, ahogyan azt meg is mondta. Másodszor, el kell mondaniuk a tanítványoknak és különösképpen Péternek, hogy feltámadt a halálból. Péternek azért fontos elmondani, mert korábban háromszor megtagadta a Messiást és most vigasztalásra van szüksége. A tanítványoknak Galileába kell menniük, ahol találkozni fognak vele.

Jézus az utolsó pészah alkalmával elmondta a tanítványoknak, hogy letartóztatása után ne maradjanak Jeruzsálemben, hanem menjenek Galileába, ahol a feltámadás után találkozik majd velük. Mivel a tanítványok nem igazán hittek a feltámadásban, nem is követték a Messiás azon parancsát, hogy Galileába menjenek. Így hát az utasítást másodszor is meg kellett ismételni. Most az angyalok mondták az asszonyoknak, hogy a tanítványok menjenek Galileába.

Az asszonyok háromféleképpen válaszoltak: először is, emlékeztek Jesua próféciájára, hogy feltámad a halálból; másodszor, az apostolokon kívül senki másnak nem beszéltek erről; és harmadszor, elfutottak, hogy tudassák az apostolokkal beszámolójukat, ahogyan azt az angyalok parancsolták nekik.

D. Az asszonyok beszámolója

A negyedik dolog az asszonyok beszámolója volt az apostoloknak, melyet Lukács 24:9-12 és János 20:2-10 jegyez fel. Emlékezzünk arra, hogy Mária Magdolna a többi nő előtt ért oda és látta, hogy a követ elgörgették, a sír pedig üres. Ő nem látta az angyalokat és azt feltételezte, hogy a testet másik helyre vitték. Aztán elrohant Péterért és Jánosért, hogy elmondja, mit látott. Ez János 20:2-3 lényege. Azok az asszonyok, akik látták az angyalokat beszámoltak a többi kilenc tanítványnak mindarról, amit láttak és az angyaloktól hallottak. A kilenc tanítvány nem hitte el az asszonyok beszámolóját a feltámadásról, és nem követték a parancsot, miszerint Galileába kell menniük. Péter és János pedig, miután Mária Magdalénától meghallották, hogy a sír üres, azonnal odaszaladtak, hogy megvizsgálják. János 20:3-8 szerint: *Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. Együtt futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőző Pétert, és előbb juta a sírhoz; És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. Megjőve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala.*

Péter és János a sírhoz szaladtak. János hagyta Pétert és elsőként érkezett oda. János nem ment be a sírba, csak benézett és látta, hogy a lepedők (len anyagok), amik Jézus köré voltak tekerve a sír egyik részében hevernek, az arcát takaró kendő pedig a sír egy másik részében. A lepedők kifejezés többes számban szerepel, mert nem egy darab lepel volt, hanem textil csíkok, amibe a testét tekerték. A fejre tett kendő teljesen külön volt a testet borító textil csíkoktól. Ez az egyik oka annak, hogy a torinói lepel miért nem lehet a Messiás leple.

Míg János csak benézett a sírba, addig Péter, aki sokkal hevesebb természetű ember volt, mint János, bement a sírba és látta, hogy az üres. Ekkor János is követte. Péter megrökönyödött

jött ki a sírból, nem volt egészen bizonyos abban, mit is gondoljon; János úgy jött ki a sírból, hogy hitt a feltámadásban. János hitének egyik nyilvánvaló oka az, hogy amikor látta a len textíliákat, azok még mindig felcsavart állapotban voltak. Nem voltak letekerve, vagy szétszórva, ami abban az esetben lett volna így, ha valaki eltávolította volna őket a testről. Amikor például Lázár feltámadt, Jesua azt kérte a nézelődőktől, hogy tekerjék le róla a textil csíkokat, amikbe Lázár testét csavarták. Jesua esetében a textil csíkok nem voltak letekerve, ami azt jelenti, hogy a feltámadás a len textileken át történt!

E. Az első megjelenés: Mária Magdolna

A feltámadás történetében az ötödik esemény a feltámadott Messiás első megjelenése. Először Mária Magdolnának jelent meg, amiről Márk 16:9-11 és János 20:11-18 számol be. Miután Péter és János elhagyták a sír területét, Mária visszatért oda. Még ekkor is hitetlenkedett és pusztán azt gondolta, hogy a kertész vagy valaki más elvitte a testet.

János 20:11-12 ezt írja: *Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste feküdt vala.*

Mária, aki eddig még nem találkozott a két angyallal, végre megpillantja őket. Ám nem angyalokként ismerte fel őket, mivel úgy néztek ki, mint két fiatalember.

A 13. versben tehát, amikor megkérdezték tőle: *Asszony, mit sírsz? így válaszolt: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt.* Panaszkodott, hogy elvitték a testet, és fogalma sem volt róla, hogy hová vitték. Még nem hitte el, hogy megtörtént a feltámadás.

Végül, megjelent Jesua. Márk 16:9 tanítja, hogy először Mária Magdolna látta a feltámadott Messiást. Márk 16:9: *Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt űzött vala ki.*

Fontos az a tény, hogy egy asszony volt az első ember, aki látta a feltámadott Messiást. A zsidó törvények szerint egy asszony bizonyosságát egy zsidó bíróság sem fogadta el érvényes bizonyoságnak. Ha az evangéliumi beszámolók zsidók által írt kitalációk csupán, ők nem így írták volna meg őket. Ha kitaláció lenne, akkor a feltámadás első szemtanújának egy férfit választottak volna, mert az a zsidó közösségben sokkal inkább elfogadott lett volna. Az a tény, hogy Jesua először egy asszonynak jelent meg, az evangéliumi beszámolókat igazolja. Azért kellett így megírniuk a történeteket, mert azok valóban így történtek.

Az első ember tehát, aki látta a feltámadott Jézust, Mária Magdolna volt, de nem ismerte fel őt azonnal. Miután Mária beszélt az angyalokkal, Jézus hirtelen megjelent mellette, és ugyanazt a kérdést tette fel neki, amit az angyalok. Ezt János 20:15 jegyzi fel: *Asszony, mit sírsz? kit keresel?* Mária tévesen arra a következtetésre jutott, hogy a kertész szól hozzá. Azt akarta megtudni tőle, hogy hová helyezte Jézus testét, mert el akart menni arra a helyre. Amikor Jesua azt mondta neki, hogy Mária, és ezt úgy mondta, ami Mária fülének ismerős volt, csak ekkor ismerte fel őt Messiásnak (János 20:16). Így szólt hozzá héberül: *Rabboni*, ami szó szerint azt jelenti „tanítóm” vagy „rabbim”.

Nyilvánvaló, hogy Jesua feltámadás utáni teste olyan átalakuláson ment át, ami miatt nem lehetett azonnal felismerni. Ugyanakkor elegendő hasonlóság maradt fenn annak felismeréséhez, hogy ugyanarról az emberről van szó, aki korábban meghalt. Hasonló helyzetet számos ember megtapasztalt. Például két barát hosszú évekig nem találkozik egymással, majd amikor újra találkoznak nem ismerik meg egymást azonnal, mivel számos változáson mentek át. Mégis elegendő a hasonlóság ahhoz, hogy egy idő után felismerjék egymást. Ez a feltámadott test természete is. Elég különbség van ahhoz, hogy a felismerés ne

legyen azonnali, ám elég hasonlóság is van ahhoz, hogy megmutassa, az a személy aki feltámadt ugyanaz, mint aki korábban meghalt. Ugyanaz a test, a halálból feltámasztva, ám számos területen megváltozva.

Amikor Mária Magdolna végül ráébredt arra, hogy Jesua az, felé indult János 20:17 szerint: *Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz.*

Az egyik főbb kérdés az „érintéssel” kapcsolatban ez: „Miért tiltotta meg Jézus Mária Magdolnának, hogy megérintse, és később miért engedte meg Tamás apostolnak ugyanezt?” Erre két lehetséges válasz létezik. Az egyik válasz az, hogy rámutassunk a két különböző görög szó használatára. Az a szó, amelyik a Tamás féle érintésről beszél egyszerűen ezt jelenti: „kezüket valaki más bőrére helyezni”. Tamástól egyszerűen azt kérte, hogy érintse meg a sebeket, amelyeket a keresztre feszítéskor kapott. Mária esetében azonban az ott szereplő görög szó jelentése „valakibe kapaszkodni”, vagy „megragadni valakit”. Eszerint Mária boldog volt, mivel újra életben láthatja, és ezért bele akart csimpaszkodni, hogy soha többé ne menjen el. Ám Jesuának szükségyszerű volt elhagynia a földet, miután első eljövételének földi szolgálata véget ért. Mária nem kapaszkodhatott belé, mert el kellett mennie.

Létezik egy második magyarázat is, amely nekem személy szerint jobban tetszik. Ez a magyarázat erre a kifejezésre alapszik: *mert nem mentem még fel az én Atyámhoz.* A Zsidókhoz írt levél 9:11-12, 24 és 10:12 szerint a mennyei szent hajlékot vérrel kellett megtisztítani. Emlékeznünk kell arra, hogy a földön Mózes által készített szent hajlék a mennyben már létező szent hajlék mása volt. Ahogyan a földi szent sátorban szükséges volt a vér általi megtisztítás, úgy a mennyei szent sátorban is szükség volt a vér általi megtisztításra.

Miért volt szükség a mennyei szent hajlék esetében a vér általi megtisztításra? Ennek fő okát Ezékiel 28:11-16-ban látjuk. Ebből a részből kiderül, hogy amikor Sátán megteremtett, s még a bukása előtt különböző pozíciókat töltött be a mennyben. Először is, ő volt a kupola, mely befedezte Isten trónját; másodszer, ő volt Isten trónjának őrzője; harmadszor, ő volt a mennyben a kórusvezető; és negyedszer, a mennyei szent hajlékban főpapként szolgált. Amikor Sátán vétkezett, beszennyezte a mennyei szent hajlékot, amelynek ezáltal meg kellett tisztítani. Ahogyan a földi szent sátorhoz szükségyszerű volt a vér általi megtisztítás, úgy a mennyei szent sátorban is vér általi megtisztítás szükségeltetett. A földi szent hajlék állatvérrel lett megtisztítva, ám a mennyei szent hajlék „jobb” vért kívánt, a Messiás vérét (Zsidókhoz írt levél 9:23-24).

A feltámadás történetének ezen a pontján Jesuának el kellett vinnie a vérét a mennybe, és meg kellett hintenie azzal a mennyei szentélyt, s ezzel megtisztította azt. Ahogyan a földi főpapot is tilos volt addig megérinteni, amíg az engesztelés napi áldozatot el nem végezte, úgy Jesuát sem lehetett megérinteni addig, amíg a mennyei szent hajlék meg nem tisztult. Jesua és Mária Magdolna közötti találkozó épp azelőtt történt, mielőtt Jesua a mennybe ment, hogy megtisztítsa a mennyei szent sátor. Ez volt az oka annak, hogy Mária ekkor nem érinthette meg, mert Jesua még ekkor nem ment fel az Atyához.

Úgy tűnik e között az esemény és az egy héttel későbbi, Tamással való találkozás között Jézus felment a mennybe, megtisztította a mennyei szent hajlékot, és visszatért a földre azért, hogy negyven napig taníthassa a tanítványait.

A következő mondatból kiderül, hogy Jesua felment a mennybe mielőtt találkozott tanítványaival. János 20:17-ben azt mondta Máriának: *hanem menj az én atyámfiaihoz és*

mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.

Arra kérte Mária Magdolnát, hogy beszéljen a tanítványoknak a feltámadás igazságáról és arról, hogy hamarosan az Atyához megy. Vegyük észre azt is, hogy itt már a tanítványokat atyafiaknak nevezi. Többé már nem csupán tanítványokként, vagy szolgálkként utal rájuk, bár még használja ezeket a kifejezéseket. Most már az atyafiai, hiszen a feltámadás eredményeként egy új kapcsolat jött létre Jesua és a hívők között. Ezért a hívők most már az atyafiai. Jesua utasítását betartva Mária Magdolna beszámolt a feltámadásról a tanítványoknak.

Márk 16:11 szerint nem hittek a feltámadás első szemtanújának: *Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta vala, nem hívék.*

Nem hitték el Mária bizonyosságát, s ez egybevágott az akkori zsidó szemlélettel, miszerint egy asszony bizonyossága nem elfogadható.

F. A második megjelenés: az asszonyok

A feltámadás történetében a hatodik esemény Jézus második megjelenése volt. Ez Jézus megjelenése a többi asszony előtt. Miután Mária elment, a többi nő ismét visszatért a kertbe. Máté 28:9-10 szerint: *Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, imé szembe jöve ő velök Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. Akkor monda nékik Jézus: Ne féljete; menjete el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátanak engem.*

Figyeljük meg, hogy a feltámadott Messiás másodszor is asszonyoknak jelent meg. Ez a tény is cáfolja, hogy ezek az evangéliumi beszámolók csupán kitalációk. Mind a négy evangéliumot zsidók írták, és ők nem találtak volna ki olyan történetet, amelyben mindkét megjelenés nők előtt történt volna, tudván, hogy az ilyen bizonyosság a kor zsidó világa előtt elfogadhatatlan lett volna. Ha kitaláció lett volna, akkor nyilvánvalóan azt írták volna, hogy a feltámadás első tanúi férfiak voltak. Mivel ez nem így történt, úgy kellett beszámolniuk róla, ahogyan az a valóságban történt, vagyis hogy mind az első, mind a második megjelenés nők előtt történt.

Mikor meglátták a feltámadott Messiást, *megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.* A tény, hogy Jézus elfogadta imádatukat azt mutatja, hogy elismerte és elfogadta a nők állítását és hitét afelől, hogy ő valóban Isten. Arra intette a nőket, hogy ne féljenek. Nem pusztán jelenés, vagy kísértet volt, hanem a feltámadott Messiás.

Aztán Máriához hasonlóan Jézus nekik is azt mondta, hogy menjenek és mondják el a tanítványoknak mit láttak. Másodszor nevezi Jézus a tanítványokat „az én atyámfiainak”. A feltámadás miatt ez az új kapcsolatuk. Az asszonyoknak tehát újra meg kellett mondaniuk a tanítványoknak, hogy ne maradjanak Jeruzsálemben, hanem menjenek Galileába, ahol Jézus majd találkozik velük. Ez a harmadik alkalom, amikor a tanítványok világos instrukciót kapnak, hogy Galileába menjenek, ahol találkozhatnak vele. Csakúgy, mint a Mária Magdolna által közvetített útmutatást, úgy a többi nő által átadott üzenetet sem hitték el. Ennek eredményeként a tanítványok nem indultak el Galileába; egyszerűen nem hitték el, hogy megtörtént a feltámadás.

G. Az örök beszámolója

A hetedik történelmi esemény az örök beszámolója, melyet Máté 28:11-15 jegyez fel: *A mialatt pedig ők mennek vala, imé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a*

főpapoknak mindent a mi történt. És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövének éjjel, ellopták őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhíttjük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig.

Ebben a részben azokról a római örökről van szó, akiket kifejezetten azért rendelték a sírhoz, hogy megakadályozzák, hogy valaki elgörgesse a követ a sír elől. Ám az angyalt ebben képtelenek voltak megakadályozni. Ezt féltek közvetlenül Poncius Pilátusnak jelenteni, mivel kudarcuk halálos ítéletüket is jelenthette. Ehelyett a főpapokhoz mentek, és neki számoltak be a történekről.

Újra összeesküvés történt. A főpapok, akik szadduceusok voltak, összegyűltek a vénekkel, akik farizeusok voltak. Nagy összeget gyűjtöttek össze, és lefizették a katonákat, hogy mindenkinek azt mondják: mialatt aludtak, Jesua tanítványai ellopták a testet. Azonban, ha őrőség közben elalszanak, a római törvények szerint kivégzés vár rájuk, így az összeesküvők azt mondták a katonáknak, hogy történetüket csakis zsidó körökben terjesszék. Ha valamilyen ez a történet az időközben Cezáreába visszatért Poncius Pilátus fülébe jutna, az összeesküvők közbenjárának értük, hogy semmi bántódásuk ne essen.

Így hát elkezdtek terjeszteni a feltámadásról alkotott legősibb és legismertebb elméletet, az ellopott test elméletét. Máté elmondja, hogy ez népszerű elmélet volt és „máig tartó”, vagyis Máté idejében tartó. Ám ez a mára is igaz. A mai napig vannak olyanok, akik azt tanítják, hogy Jézus testét a tanítványok lopták el. Ám az örök elmondása szerinti történet ennek ellenkezőjét bizonyítja. Történetük szerint ugyanis, amíg ők aludtak, a tanítványok ellopták a testet. A nyilvánvaló ellentmondás az, hogy amennyiben aludtak, honnan tudták, hogy ki lopta el a testet? Ha valóban aludtak, lehetetlen, hogy tudják, ki lopta el a testet.

Ha Jesua testét ellopták, ahogyan azt sokan máig hiszik, csakis két olyan csoport létezett, akik vállalták volna ennek kockázatát: a barátai, vagy az ellenségei. Azok, akik nem voltak elkötelezettek, vagy semleges állásponton voltak aligha kockáztatták volna az életüket azért, hogy ellopják a testet.

Az egyik csoport tehát, amely érdekelt lehetett volna a test ellopásában a barátok, a tizenegy tanítvány lett volna. Amennyiben azonban a tanítványok lopták el a testet, későbbi magatartásuk igen ellentmondásos. A tizenegy tanítványból tíz mártírhalált halt. Néhányan borzalmas halált szenvedtek el: keresztre feszítették, forró olajban megfőzték és elevenen megnyúzták őket. Még János is, aki nem halt mártírhalált, száműzetésben halt meg Patmosz szigetén. Számos tanítványnak kivégzése előtt megadták a lehetőséget állításainak visszavonására. Ha ezt megtették volna és megtagadják Jézust, akkor szabadon eresztették volna őket, vagy legalábbis sokkal könnyöreltebb halált halhattak volna. Képtelenség azt hinni, hogy a tíz tanítvány hajlandó mártírhalált halni olyasvalamiért, amiről tudták, hogy hazugság, vagy hogy János vállalta volna a száműzetést Patmosz szigetére olyasvalamiért, amiről tudja, hogy hazugság. Képtelenség azt hinni, hogy a tanítványok szenvedtek volna annyit, ha tudják, hogy a feltámadás története csupán hazugság. Az egyetlen megfelelő magyarázat arra, hogy miért adták ily módon az életüket az, hogy igazán hittek a feltámadás megtörténtében.

A második csoport, amely érdekelt lehetett Jesua testének ellopásában az ellenségei lehettek, ám későbbi tetteik arról árulkodnak, hogy fogalmuk sem volt Jézus ellopott testének hollétéről. Apostolok Cselekedetei könyvében az apostolok elkezdtek hirdetni a feltámadást. Ennek ugyanaz a vezetőség állt ellen, akik összeesküdtek Jézus megölésére, és akik lefizették

az örököt. Ha az ellenségei lopták volna el a testet, annak bemutatásával könnyen bebizonyíthaták volna az apostolok feltámadásról szóló prédikálásának hamisságát. Ám bármennyire szerették volna, hogy a zsidó apostolok ne prédikáljanak a feltámadásról, képtelenek voltak egyszer s mindenkorra befogni az apostolok száját a test előadásával. Így hát nyilvánvaló, hogy Jézus teste az ellenségeinél sem volt.

H. A harmadik megjelenés: a két tanítvány az emmauszi úton

A feltámadás történetében a nyolcadik esemény a feltámadott Messiás harmadik megjelenése. A Messiás az emmauszi úton haladó két tanítványnak jelent meg, melyet két evangélium jegyez fel: Márk 16:12-13 és Lukács 24:13-32. Ez a két tanítvány nem tartozott az apostoli csoporthoz, hiszen az összes apostol Jeruzsálemben maradt. Lukács 24:18 feljegyezi, hogy az egyik tanítvány neve Kleofás, aki nem volt a belső tizenkettő egyike. Amint Jeruzsálemből Emmausz felé tartottak az előző napok eseményeit, Jézus haláláról és feltámadásáról szóló beszámolókat vitatták meg. Ekkor egy harmadik személy csatlakozott hozzájuk, de nem ismerték fel.

Jesúával folytatott beszélgetésük során felfedtek olyan dolgokat, amikben hittek, és olyanokat is, amikben nem. Négy olyan tény volt, amiben hittek. Először is, hitték, hogy Jesua Isten prófétája (19. vers); másodsor, hitték, hogy prófétai hivatalát szavaival és tetteivel hitelesítette, hiszen a csodatételei hitelesítették állításait (19. vers); harmadszor, hitték, hogy ő Izrael szabadítója (21. vers); negyedszer pedig - ami úgy tűnt, kizárja az előző három pontot -, hitték, hogy a vezetőik keresztre feszítették őt. Nem hittek viszont az asszonyok beszámolójában, akik korán a sírhoz érkeztek és azt állították, hogy látták a feltámadott Messiást. (22. vers).

Ekkor Jézus megfeddte őket hitetlenségükért, és elkezdte megmagyarázni nekik a messiási próféciákat, minden az első eljövételre vonatkozó próféciát. Amint az ószövetségi próféciákat magyarázta számukra, *„az ő szívük gerjedezett öbennük, mikor magyarázta nekik az írásokat”* (32. vers).

Amikor Emmauszba érkeztek, meghívták őt a házukba vacsorázni. Amint Jesua megszegte a kenyeret – mivel minden egyes zsidó étkezés áldásmondással és a kenyér megszegésével kezdődik -, abban a pillanatban a tanítványok végre rádöbbenek, hogy ő a feltámadott Messiás. A felismeréssel egyidejűleg azonban Jézus hirtelen eltűnt.

A tanítványok azonnal visszatértek Jeruzsálembe, hogy beszámoljanak a történekről a tizenegy apostolnak. Márk 16:13 azonban rámutat, hogy az apostolok ennek a két tanítványnak sem hittek.

I. A negyedik megjelenés: Péter

A feltámadás történetének kilencedik eseménye a negyedik megjelenés. Ez alkalommal Péter apostolnak jelent meg, amiről a Lukács 24:33-35 rész számol be. A 34. vers így szól: *...Feltámadott az Úr bizonynal, és megjelent Simonnak!*

Ugyanezt jegyzi fel I. Korinthus 15:5 is, amely azt mondja, hogy Kéfásnak jelent meg. Kéfás a héber Simon és a görög Péter név arám megfelelője. Péter volt az első az apostolok csoportjából, aki látta a feltámadott Jesuát, mert az emmauszi úton lévő két tanítvány nem volt az apostoli csoport tagja. Jézus négyszemközt találkozott Péterrel mielőtt a többi apostolnak megjelent volna. Minden valószínűség szerint erre azért volt szükség, hogy megvigasztalja Pétert a vallási tárgyalás során történt háromszoros árulásáért.

Ennek a megjelenésnek az volt a célja, hogy helyreállítsa Pétert. Az utolsó pászka (pészah) idején Jézus megjövendölte, hogy Péter háromszor elárulja őt, ám végül helyreáll. Ezzel a személyes megjelenéssel valóban felépítette Pétert, s így később Péter fel tudta építeni a többi testvért.

J. Az ötödik megjelenés: a tíz

A feltámadás történetének tizedik eseménye a feltámadott Messiás ötödik megjelenése. Ez alkalommal a tíz apostolnak jelent meg, melyről a következő evangéliumok számolnak be: Márk 16:14, Lukács 24:36-43 és János 20:19-25.

Korábban már három alkalommal utasították őket arra, hogy hagyják el Jeruzsálemet és induljanak Galileába. Jesua először az utolsó pászah alkalmával kérte őket erre, de nem tették meg. A feltámadás után kétszer küldött asszonyokat az apostolokhoz azzal az utasítással, hogy menjenek Galileába, ahol majd találkozik velük. Ám mivel nem hitték el sem az asszonyok, sem Mária Magdolna, sem az emmauszi úton lévő két tanítvány beszámolóját, még mindig Jeruzsálemben voltak. A feltámadás beszámolóiban való hitetlenségük miatt Jesuának meg kellett jelennie előttük Jeruzsálemben.

János 20:19-ben így szól: *Mikor azért este vala, azon a napon, a hétnek első napján...*

Ez azt jelenti, hogy vasárnap, naplemente előtt történt, mielőtt a három csillag megjelent. A szobában voltak, szorosra zárt ajtók mögött, mivel féltek Izrael vezetőitől. Hirtelen Jesua jelent meg előttük. Lukács 24:36 szerint így szólt hozzájuk: *Békesség néktek!* A tanítványaival természetesen héberül beszélt, s egy nagyon is hétköznapi zsidó köszöntést használt, a salom aléchem kifejezést, amelynek jelentése: „Békesség néktek”. Reakciónk azonban hitetlenségüket bizonyította.

Lukács 24:37 kijelenti: *Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak.*

Megijedtek és attól féltek, hogy egy lelket (spirituális lényt) látnak, nem pedig a feltámadott Messiást.

Márk 16:14 feljegyzi Jesua választát: *és szemükre hányta az ő hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hívének.*

Megdorgálta őket hitetlenségükért. Hitetlenségük három módon volt nyilvánvaló. Először is, nem hitték el a feltámadásról szóló beszámolókat, amelyeket háromszor, ám lehetséges, hogy négyszer hallottak, amennyiben Péter is elmondta nekik ekkorra. Másodszor, nem mentek el Galileába, hiába kérték őket, s a tény, hogy még mindig Jeruzsálemben voltak a hitetlenségüket bizonyította. Harmadszor, nyilvánvaló a hitetlenségük abban, hogy amikor végre saját szemükkel látták a feltámadott Messiást, attól féltek, hogy egy lelket (vagy spirituális lényt, szellemet) látnak.

Hogy meggyőzze őket arról, hogy nem egy lélek, hanem valóban a feltámadott Messiás, megengedte nekik, hogy megvizsgálják. János 20:20: *És ezt mondván, megmutatá nekik a kezeit és az oldalát.*

Lukács részletesebben számol be erről Lukács 24:39-40-ben: *Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatá nekik kezeit és lábait.*

Megengedte nekik, hogy megérintsék, megtapogassák, s hogy megnézzék a kezein és lábain lévő sebeket. Ez azt jelenti, hogy ekkorra Jesua már fenn járt a mennyben, vérével meghintette és megtisztította a mennyei szentélyt, s most már meg lehetett érinteni.

Lukács 24:41-43 ezt mondja: *Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkozána, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok? Ők pedig adának neki egy darab sült halat, és valami lépesmézet, melyeket elvőn, és előttök evék.*

Bár már kezdtek hinni, de némelyest még kételkedtek, így Jesua enni kért tőlük. Mivel a spirituális lények és a kísértet-féle lények nem esznek, az étkezése által megmutatta nekik, hogy valóban ő volt a feltámadott. Végre-valahára végül tíz apostol a tizenegyből meggyőződött afelől, hogy a feltámadás valóban megtörtént.

1. Az első végleges küldetés

Ekkor megadta nekik az elsőt a három végleges küldetésből - melyet János 20:21-25 jegyez fel -, mely három pontot tartalmazott.

a. Tekintéllyel rendelkező szolgálat adása

Először is, tekintéllyel rendelkező szolgálatot kaptak, mivel a Fiú küldte őket a 21. vers szerint: *Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.*

Isten az Atya elküldte a Fiát a saját tekintélyével, s most a Fiú küldi el a tanítványokat az ő tekintélyével. Tekintéllyel rendelkező szolgálatot kaptak, mert a Fiú küldte el őket.

b. A Szentlélek elfogadása

Az első megbízatás második pontja az, hogy el kellett fogadniuk a Szentlelket János 20:22 szerint: *És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelet...*

Ez nem ugyanaz, mint amikor majd az Apostolok Cselekedetei 2-ben megkapják a Szentlelket. Apostolok Cselekedetei 2-ben a Szentlélek állandó bennük lakozását kapták meg, és a Lélek keresztségének szolgálatát. Itt a Szentlélek ószövetségi szolgálatát fogadták el, a megvilágosítást. Jézus földi szolgálata során számos dolgot próbált megtanítani nekik a halálával és feltámadásával kapcsolatban, ám ők sosem értették mit is akar tanítani nekik. Jézus halála meglepetésként érte őket, s csak nagyon lassan hitték el azt, hogy a feltámadás megtörtént. Most megkapták a Szentlélek ószövetségi szolgálatát, a megértés, a megvilágosítás szolgálatát azért, hogy felfogják és felfoghassák mindazt, amit az elkövetkezendő negyven napban a feltámadás utáni szolgálata során megtanít nekik.

c. Az apostoli tekintély kiterjesztése

Ennek az első, végleges megbízatásnak a harmadik pontja János 20:23-ban található: *Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.*

Ebben a megbízatásban az apostoli tekintély kiterjesztését látjuk a bűnök megbocsátására illetve megtartására vonatkozóan. A bűnök bocsánata vagy megtartása itt nem a megváltás összefüggésében kerül említésre, hiszen csakis Isten bocsáthatja meg a bűnöket a megváltás tekintetében. A bűnök megbocsátása vagy megtartása itt a gyülekezeti fegyelemre, és a gyülekezet rendjére vonatkozik. Ez olyan terület, ahol az apostolok tekintéllyel bírtak.

Ennek egyik példáját Apostolok Cselekedetei 5. fejezetében látjuk Ananiás és Szafira esetében. Mivel Ananiás és Szafira hazudtak a Szentléleknek, Péter nem törölte el a bűnüket, és ott helyben holtan rogytak össze. Az apostolok nem arra kaptak tekintélyt, hogy a megváltáshoz bocsássák meg a bűnöket, hanem arra, hogy a büntetés, vagy a büntetés hiányának vonatkozásában bocsássák meg a bűnöket. Ananiás és Szafira esetében Péter

megtartotta a bűnüket és végrehajtotta a büntetést, sőt az ítéletet. Ez hozzátartozott az apostoli tekintélyhez, ám nem volt átadható senkinek, semmiféle apostoli utódlással.

2. Tamás még nem hiszi a Messiás feltámadását

A Messiás ötödik megjelenése során – amikor a tíz apostolnak jelent meg -, Tamás nem volt jelen. János 20:24-25 szerint amikor a tíz tanítvány beszámolt Tamásnak arról, hogy látták a feltámadott Messiást, ő nem hitte el. A 25. vers szerint Tamás így szólt: *Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.*

Ezért még mindig nem indultak el Galileába, hanem Jeruzsálemben maradtak.

K. A hatodik megjelenés: a tizenegy

A feltámadás történetének tizenegyedik eseménye a feltámadott Messiás hatodik megjelenése volt. Ezúttal a tizenegy tanítványnak jelent meg János 20:26-31 és I. Korinthus 15:5 szerint. János 20:26 ezt mondja: *És nyolc nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök.*

A feltámadott Messiás ötödik és hatodik megjelenése között egy egész hét telt el. Mivel Tamás nem hitte el a történeteket, egy héttel később még mindig Jeruzsálemben voltak: nem mentek el Galileába, habár három alkalommal ezt a parancsot kapták.

Jesua hirtelen megjelent és közvetlenül Tamáshoz szólt. János 20:27 feljegyzi: *...Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő.*

Tamás végre meglátta a feltámadott Messiást. Hitt Benne? Természetesen, igen! János 20:28-ban Tamás így válaszolt: *...Én Uram és én Istenem!*

Jézust nem csupán Urának és Messiásának ismerte el, hanem Istenének is. Tamás egyértelműen megértette, hogy a Messiásnak mind Istennek, mind pedig embernek kellett lennie. Szilárd hívővé vált, mert látta a feltámadott Messiást. Gyakran úgy gondolják, hogy a tanítványoknak sokkal nagyobb áldásban volt részük, mert láthatták mindazt, ami történt. Ez azonban nem igaz.

Jesua maga mondta János 20:29-ben: *... Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek.*

Sokkal nagyobb áldás Isten írott Igéje alapján hinni, mintsem a személyes tapasztalat alapján. Azoknak, akik nem látták a feltámadott Messiást, ám ennek ellenére hisznek, nagyobb áldásban van részük.

Tamás Jézusnak tett kijelentése: *Én Uram és én Istenem*, a csúcspont János evangéliumában. A téma János teljes evangéliumán keresztül ez volt: Jézus a Messiás, Isten Fia. A Messiás isteni mivoltát hangsúlyozta Tamás ezen megerősítése: *Én Uram és én Istenem*, ami tökéletesen beleillik János témájába, s így éri el a csúcspontot.

János tehát János 20:30-31-ben eljut a végkövetkeztetésre: *Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.*

Tamás megvallásával János eljut a végső következtetésre. Tamás kijelentése szemlélteti János evangéliumának célját, vagyis hogy megmutassa: Jesua valóban Isten Fia.

János még egy fejezetet írt a könyvéhez, a huszonegyediket, ez azonban olyan, mint egy melléklet. János a 20. fejezet 30. és 31.-ik versében levonta a következtetést; azért írta meg evangéliumát, hogy az olvasó ugyanarra a következtetésre jusson, mint Tamás: hogy Jézus valóban az Ura és Istene.

János arra is rámutat, hogy Jesua sok más jelet is tett, s a világ összes könyvébe sem lennének képesek feljegyezni mindet. János az evangéliumában igazából csak hét jelet jegyzett fel. Amikor arról beszélt, hogy egyéb jelek is voltak, mindazokra a jelekre gondolt, amelyek a feltámadáson kívül történtek. Csupán hét jelet említett a több ezerből, amelyeket szintén feljegyezhetett volna.

L. A hetedik megjelenés: a hét

János 21:1-25-ben található tizenkettedik esemény a feltámadott Messiás hetedik megjelenése volt. Ez alkalommal hét tanítványnak jelent meg a Galileai tengerénél. Végre valahára mostanra már minden tanítvány hitt a feltámadásban, és Galileába is eljutottak. János 21:1 szerint: *Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél.*

1. Az apostolok visszatértek a halászhoz

Tibériás tengerénél voltak, ami azonos a Galileai tengerrel. A tizenegy tanítványból hét halász volt, s közülük ötöt meg is említ a második vers: *Simon Péter és Tamás, a kit Kettősnek hívtak és Nátánáel, a galileai Kánából való és a Zebedeus fiai, valamint Jakab és János.*

János 21:3 feljegyzi, milyen döntést hoztak: *Monda nekik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled.*

Miután három évig távol voltak a halászatától, most ismét visszatértek a foglalkozásukhoz. Még nem értették meg új küldetésüket. Még nem tudták, mi a tennivalójuk a Messiás feltámadásának fényében; mivel Jesua már megmondta nekik, hogy eltávozik tőlük, azt feltételezték, hogy vissza kell térniük a halászat kenyérkeresetéhez. Halásztak, de nem fogtak semmit. Ekkor Jézus ismét megjelent, míg ők még mindig kint voltak a vízen.

2. Az apostolok ismételt elhívása

Jesua a parton volt, s beszédbe elegyedett velük. Ezt János 21:5-6 jegyzi fel: *Monda azért nekik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen! Ő pedig monda nekik: vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt.*

Jézus hirtelen megjelent és feltette nekik a kérdést: „Fogtatok valamit?” A válaszuk „nem” volt. Ekkor még nem ismerték fel, ki is szólt hozzájuk. Megmondta nekik, hogy emeljék ki a hálót a hajó bal oldaláról és vessék be a jobb oldalra. Így tettek, és hirtelen rengeteg halat fogtak. E tapasztalat párhuzamban állt azzal a három évvel ezelőtti eseménnyel, amikor Jézus némelyiküket ugyanilyen módon hívott el a tanítványságra. Akkoriban egész nap dolgoztak, de nem fogtak semmit. Jézus parancsára azonban bevetették a hálójukat és rengeteg halat fogtak. Jézus így mutatta meg hatalmát a természet fölött. Most elhívásukra ugyanazt a módszert használta: megmutatta hatalmát a természet fölött, és képességét arra, hogy gondoskodjon róluk.

A hetedik vers szerint János apostol a korábbi tapasztalatból felismerte, hogy nem más, mint a feltámadott Messiás szól hozzájuk. Így szólt Péterhez: *Az Úr van ott!* Péter azonnal a vízbe ugrott és visszaeickélt a partra. A kilencedik vers jegyzi fel, hogy mi várta ott: *Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér.*

Bár rengeteg halat fogtak, mégsem kellett azok közül egyet sem megenniük, mert Jesua már süttött nekik halat és készített kenyeret. A lényeg az volt, hogy nem kellett visszatérniük a halászatához. Egy küldetést kellett betölteniük, s amint ezt teszik a Messiás gondoskodik róluk.

A 11. vers elmondja, hogy összesen 153 halat fogtak. Nagyon sok találgatás született arra vonatkozóan, hogy mit is jelenthet ez a szám. Az egyik nézőpont szerint, – ami évekig közzsájon forgott, – a halak az Egyesült Nemzetek Szövetségének 153 tagállamát jelentik. Azonban ez az értelmezés túl sokat gondol bele a szövegbe. A vers azért említi a 153 számot, mert pontosan ennyi halat fogtak. Nem jelent ennél semmi többet. A lényeg az, hogy a tömérdek hal ellenére a hálójuk nem szakadt el. A 14. vers elmondja: *ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból.* Harmadik alkalommal jelent meg a tanítványainak, és ez volt a hetedik megjelenése a feltámadás óta.

3. Péter küldetése

János 21:15-23 a Jesua és Péter közötti magánbeszélgetést jegyzi fel. Péter korábbi, háromszoros tagadását helyrehozta Jesua szeretetének háromszoros megerősítése.

Ebben a beszélgetésben két különböző görög szót használnak a szeretet szóra. Az első az *agapei* vagy *agapao* szó, ami az „akarat szeretete”. Ez az a szeretet, amellyel Isten szeret minket, az a szeretet, amellyel nekünk is szeretnünk kell másokat. Olyan szeretet, amelyért képes meghalni az ember. A másik szó a *phileo*, vagyis a „barátság szeretet”. „Érzelmi szeretet, válaszul a vonzalomra”. Két közeli barát közötti szeretet. Természetesen kifejlődő szeretet, mely fölött az embernek nincs irányítása. Ezért a hívők nem azt a parancsot kapták, hogy mindenkit *phileo* szeressenek, mivel lehetetlen ilyen szeretettel bírni minden ember felé.

Az *agapei* szeretet azonban egy magasabb rendű szeretet, az akarat szeretete, nem az érzelmeké. Ez az a szeretet, amellyel a hívőnek szeretnie kell mindenkit.

A beszélgetés első része János 21:15-ben kezdődik: *Mikor aztán megebédelenek, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél?*

Jézus itt az *agapei* szót használta. Ezt kérdezte Pétertől: „Péter, valóban *agapei* engem jobban, mint ezek, vagyis jobban, mint a többi tanítvány?” Ez valóban fontos kérdés, hiszen a legutolsó pészah alkalmával Péter azt állította, hogy ilyen szeretettel szereti. Azt állította, hogy *agapei* szeretettel szereti Jézust, s ez a szeretet túllép a többi tanítvány szeretetén. Péter azt mondta, hogy ha az összes többi tanítvány el is hagyná Jézust, ő soha nem hagyná el. Még az életét is odaadná Jézusért. De természetesen állításai hamisnak bizonyultak, mivel később háromszor elárulta a Messiást. A kérdés tehát ez volt: „Simon Péter, valóban jobban *agapei* engem, mint a többiek?”

Péter így válaszolt: *Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!*

Péter azonban a *phileo* szót használta. Péter azt mondta: „Nem, valójában nem mondhatom azt, hogy jobban *agapei* téged, mint a többiek. A tőlem telhető legtöbb, amit jelenleg elmondhatok az, hogy *phileo* téged. Nem mondhatnám, hogy jobban *agapei* téged, mint a többiek.”

Péter ekkor kapta első küldetését Jesuától: ...*Legeltesd az én bárányaimat!*

A bárányok az új hívőkre utalnak; Péter azt a parancsot kapja, hogy táplálja őket. Az új hívőket Isten Igéjének „tejével” táplálják. Ez az amit Péter az első apostoli levelében tett.

A beszélgetés második része a 16. versben található: *Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?*

Jézus újra ugyanazt a szót használja a „szeretetre”, amit korábban is: „Simon Péter, te *agapei* engem?” Ám a kérdés formája itt kicsit más. Első alkalommal Jézus ezt kérdezte: „Jobban *agapei* engem, mint a többiek?” Péter akkor csak azt mondhatta, hogy „nem”. A második kérdés azonban ez volt: „Péter, *agapei* te engem egyáltalán? Bár nem mondhatod, hogy jobban *agapei* engem, mint a többiek, egyáltalán *agapei* te engem az *agapei* szó bármely értelmében?”

Péter válaszolt: *Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged.*

Péter ezúttal is a *phileo* szót használta. Péter ismét azt mondta: „Nem, jelenleg csak annyi telik tőlem, hogy *phileo* téged. Nem mondhatom, hogy jobban *agapei* téged, mint a többiek, s azt sem mondhatom, hogy egyáltalán *agapei* téged. Jelenleg csak annyit mondhatok, hogy *phileo* téged.”

Péter ekkor kapta meg a második küldetést: ...*Őrizd az én juhaimat!*

Őrizni annyit tesz, mint „pásztorolni”, „uralmat gyakorolni” a többi hívő fölött. Péter parancsba kapja, hogy gyakorolja ezt a tekintélyt, s ez tette őt a fő apostollá. Péter ezt a második küldetést az Apostolok Cselekedetei könyvének eseményeiben teljesítette be, amikor uralmat és tekintélyt gyakorolt a többi hívő fölött.

A 17. versben Jesua a harmadik kérdéssel folytatta: *Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?*

Jesua ezúttal nem az első és második kérdésben használt *agapei* szót használta. Helyette azt a szót használta, amelyet Péter is használt: „Te *phileo* engem?” A lényeg ez: „Péter nem állíthatod, hogy jobban *agapei* engem, mint a többiek, mi több, azt sem állíthatod, hogy egyáltalán *agapei* engem. Azt azonban tudod-e állítani, hogy legalább *phileo* engem?”

Péter válasza ez volt: *Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-é (phileo) engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.*

Itt Péter is a *phileo* szót használja. Péter harmadik válaszában lényege ez: „Ennyit valóban állíthatok és mindenképpen elmondhatok, hogy legalább *phileo* téged.”

Ekkor kapta Péter a harmadik küldetését: ...*Legeltesd az én juhaimat!*

A juhok az idősebb hívők, akiket Isten Igéjének „húsával” kell táplálni és Péter ezt tette második apostoli levelében.

A három kérdés és válasz után Jesua folytatta, és megmutatta, hogy elérkezik majd az idő, amikor Péter bebizonyítja, hogy *agapei* szeretettel szereti őt. János 21:18-19 így szól: *Bizony, bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod. Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!*

Jesua itt rejtett próféciaát adott, amely Péter halálának jelentőségét akarta megértetni: mártírhálált hal, keresztre feszítés által. Jesua azt mondta, hogy eljön majd az idő Péter életében, amikor Péter bebizonyítja, hogy *agapei* szeretettel szereti Jesuát, mert az életét adja érte, s ráadásul nem gyors halállal, hanem a kereszthalál gyötrelmeivel.

Annak a ténynek az ellenére, hogy Péter sorsa a mártírhálál volt, Jézus ezt mondta Péternek: *kövess engem*. Ettől kezdve Péter pontosan ezt tette. Követte Jézust, s ezzel megmutatta, hogy valóban *agapei* szeretettel viseltetett iránta.

Miután megtudta, hogy mártírhálált fog halni, Péter Jánosra mutatott és a 21. versben ezt kérdezte: *...Uram, ez pedig mint leszen?* Péter alapvetően ezt kérdezi: „Nekem majd meg kell halnom a hitemért, de mi lesz Jánossal?”

Jesua a 22. versben válaszol: *Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!*

A válasz az volt, hogy Isten akarata egy másik hívő életében nem mérvadó Péterre nézve. Péternek afelől nem kell aggódnia, hogy mi Isten akarata János életére. Péter egyedüli dolga az, hogy betöltse saját küldetését és elhívását, Jánost pedig hagyja aggódni a sajátja felől.

János ezek után a 25. verssel zárja evangéliumát, s rámutat, hogy ha leírnák mindazt, amit Jézus még tett, a világ nem tudná befogadni az erről szóló könyveket. S valóban, ha Jézus harminchat-harmincnyolc évet élt, s a négy evangéliumot összességében tekintjük, életének csupán hetvenöt, nyolcvan napját jegyezték fel.

M. A nyolcadik megjelenés: Az ötszáz

A feltámadás történetében a tizenharmadik esemény a nyolcadik megjelenés, ami egyszerre ötszáz ember előtt történt, s melyet Máté 28:16-20, Márk 16:15-18 és I. Korinthus 15:6 jegyez fel.

1. Megjelenés ötszáz ember előtt

Az I. Korinthusban szereplő rész rámutat arra, hogy *több mint ötszáz atyafinak* jelent meg *egyszerre*. Mikor Pál megírta ezt a levelet, ezeknek az embereknek a többsége még élt. A Márkban és Mátéban szereplő beszámolók azonban azokat a kijelentéseket emelik ki, amelyeket a Messiás kifejezetten a tizenegy apostolnak tett.

2. A második végleges küldetés

Bár egyszerre több mint ötszáz hívőnek jelent meg, mondanivalója elsősorban a tizenegyhez szólt, s a három végleges küldetésből itt adta meg a másodikat, mely öt főbb pontot tartalmazott.

a. A hatalom átruházása

Először is, minden hatalom a feltámadott Messiásnak adatott (Máté 28:18). A feltámadás eredményeként Isten az Atya minden hatalmat a Fiúnak adott. Mivel Jesua ilyen hatalommal bír, átruházhatja azt apostolaira, amit meg is tett a második végleges megbízásban.

b. A küldetés

A második pont maga a megbízás, amely Máté 28:19-20-ban szerepel: *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek.*

Márk 16:15: *Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.*

Erre a részre a „nagy küldetésként” utalnak, ám gyakran félreértik, mert azt hiszik kizárólag az evangelizálásról szól. Az angol olvasatban úgy tűnik, hogy a parancs ez: menjetek! Számos missziós konferencián hangsúlyozzák, hogy a Biblia azt mondja: „Menjete el minden néphez”.

A görög szöveg azonban nem ezt mondja: Máté 28:19-ben a görög szöveg csak egyetlen felszólító módot tartalmaz, a *tegyetek tanítványokat*. A nagy küldetés tehát nem arra vonatkozik, hogy evangelizálj, hanem hogy képezz tanítványokat. A felszólító módot ezután három melléknévi igenév követi, amelyek elmagyarázzák, hogy mit is jelent a tanítványok képzése.

(1) Prédikálás

Az első melléknévi igenév a „menvén”. Márk 16:15 elmagyarázza, hogy a „menvén” jelentése: *hirdetni az evangéliumot minden teremtésnek*. Az evangelizálás nagyon is része a nagy küldetésnek, de nem az a nagy küldetés. A nagy küldetés a tanítványok képzése, amelynek első lépése az evangelizálás, ám ha valaki csak hirdeti az evangéliumot és semmi mást nem tesz, akkor evangelizál, de nem képez tanítványokat. Ezért nem is tölti be a nagy küldetést.

(2) Bemerítés

A második melléknévi igenév a „keresztelés (bemerítés)”, *megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében*. Most újfajta bemerítést kell adniuk. A bemerítés nem innen ered, hanem zsidó gyakorlat volt már sokkal azelőtt, hogy a hívők valaha is gyakorolták volna. Amikor azt mondta: *megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében*, akkor ez a hívők bemerítéséről szól, megkülönböztetve ezt a többi bemerítéstől, mint például a judaizmusra áttérők és János bemerítésétől. Azért, hogy ezt a bemerítést (keresztiséget) megkülönböztessék az összes többitől, amelyek akkoriban gyakoriak voltak, ezt az Atya, a Fiú és a Szentlélek, vagyis a hármasság Istene nevében kellett tenni. A bemerítés tehát a tanítványok képzésének második eleme. Ám ha valaki az evangéliumot prédikálja és bemerít (keresztel), még nem tölti be a nagy küldetést.

(3) Tanítás

A harmadik melléknévi igenév a „tanítás”, *tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek*. Az újonnan bemerített hívőket meg kell tanítani arra, hogy betartsák azt, amit a Messiás parancsolt, mert a tanítványság próbája az engedelmesség.

Ha a nagy küldetést be akarjuk teljesíteni, tanítványokat kell képeznünk. Ehhez három dolog tartozik: az evangélium prédikálása, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében történő bemelegítés, és az Ószövetség igazságát kiegészítve az Újszövetség igazságának tanítása.

c. Akik hisznek, üdvözülnek

A három végső küldetésből a másodiknak a harmas pontja az, hogy akik kitartanak, üdvözülnek, ám azok, akik nem hisznek az evangéliumnak, elvesznek. Márk 16:16 kijelenti: *Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.*

Ezt a verset gyakran használják azok, akik a keresztség (bemelegítés) általi újjászületést tanítják, vagyis hogy az embernek meg kell keresztelkednie a megváltáshoz. Néhány dolgot meg kell figyelni e vers tanulmányozása során.

Először is, a legrégebb és legjobb görög újszövetségi kéziratok nem tartalmazzák ezt a verset. Minden valószínűség szerint ez a vers nem volt része Márk evangéliumának, csak sokkal későbbi kiegészítése volt annak. Veszélyes dolog ilyen tant építeni egy olyan versre, amely hiányzik a meglévő legősibb, legjobb kéziratokból.

Másodszor, az Újszövetség több mint kétszáz különböző helyen, amikor a megváltás feltételeiről szól, kizárólag a hitet említi feltételként. Ha a bemelegítés szükséges lenne a megváltáshoz, akkor a többi kétszáz helyen is meg kellett volna említeni, ahol a megváltás előfeltételeiről beszélnek. Az a tény, hogy csakis a hitet említik azt mutatja, hogy a megváltás egyetlen előfeltétele a hit; ezért ezt az egyedüli verset nem lehet arra használni, hogy kétszáz másik részt közömbösítsenek.

Ám tegyük fel, hogy a 16. vers mégis része volt az eredeti Márk evangéliumának. Amit ez a rész itt mond az, hogy a bemelegítés alárendelt a hitnek. A bemelegítés nem a megváltás feltétele, hanem inkább a belső, üdvözítő hit külső jele. E szerint a vers szerint a bemelegítés a hitnek alá van rendelve. Vegyük észre azt is, hogy amikor az ellenkezőjéről beszél, nem említi a bemelegítést. Nem mondja azt, „aki nem hisz és nem keresztelkedik meg, az elkárhozik”. Csak azt mondja, hogy *aki pedig nem hiszen, elkárhozik*, s nem is említi a keresztséget (bemelegítést). Tehát még akkor is, ha ez a vers Márk hiteles írása, nem tanítja azt, hogy a bemelegítés szükséges a megváltáshoz; s azt sem mondja, hogy a vízkeresztség hiánya kárhozatra visz. Csakis az kárhozik el, aki nem hisz.

d. Jelek lesznek a hívők között

A második, végleges küldetésben a negyedik pontot Márk 16:17-18 jegyzi fel: *Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.*

A negyedik pont az, hogy a hívők körein belül bizonyos jelek nyilvánvalóak lesznek: először is, démonokat űznek ki; másodszor, nyelveken szólnak az új jelenség, az egyház jeleként; harmadszor pedig a kígyómarást, a mérgeket és a betegségeket gyógyulások követik. Amit itt nem tanítanak az, hogy minden egyén képes lesz mindezeket a dolgokat megtenni. Csupán azt tanítják, hogy a hívők gyülekezetén belül jelen lesznek mindezek a dolgok. A 16. vershez hasonlóan a 17 és 18 versek sincsenek benne a legősibb és legjobb görög kéziratokban. Ezek valószínűleg későbbi kiegészítések, s furcsának tűnik, hogy ezek az ajándékok, mint például a nyelvek ajándéka itt említésre kerül, míg Máté, Lukács, vagy János evangéliumában nem. A nyelvek ajándéka látszólag csak az a Apostolok Cselekedetei könyvében jelenik meg új

elemként. Ám még akkor is, ha azt feltételezzük, hogy ezek a versek hitelesek, Jesua nem azt állítja, hogy minden egyes egyén gyakorolni fogja mindezeket. Csupán azt mondja, hogy mindezek a dolgok jelen lesznek a hívők gyülekezetében. Ha ez a fejezet azt tanítaná, minden egyes hívőnek nyelveken kell szólnia, akkor azt is tanítaná, hogy minden egyes hívőnek mérget is kell innia és meg kell maratnia magát kígyóval, ám ilyen messzire a legtöbb ember nem akar menni.

e. A Messiás jelenléte a világ végezetéig

Ebben a második, végleges küldetésben az ötödik pont az, hogy Jesua jelen lesz a világ végezetéig (Máté 28:20).

N. A kilencedik megjelenés: Jakab

A feltámadás történetében a tizennegyedik esemény a kilencedik megjelenés, ez alkalommal Jakabnak jelent meg, s ezt röviden I. Korinthus 15:7 jegyzi fel: *Azután megjelent Jakabnak...* Az itt említett Jakab nem Jakab az apostol, hanem Jézus féltestvére. Jézusnak négy féltestvére volt, akik Mária és József gyermekei voltak. Szolgálatá során a négy féltestvére nem volt hívő. Ám ez alkalommal Jézus megjelent Jakabnak, és ez kétségtelenül Jakab megtéréséhez vezetett: Jakab hinni kezdett Jézusban, mint Messiásban. Emiatt volt képes Jakab később a jeruzsálemi gyülekezet első vezetőjévé válni. Ő volt a Jakab levél szerzője is. Úgy tűnik, hogy befolyásán keresztül a másik három féltestvér is hívővé vált. Az egyikük Júdás volt, aki Júdás levelét írta. A másik két féltestvére nem írt Bibliát.

O. A tizedik megjelenés: a tizenegy apostol

Ezzel elérkeztünk a tizenötödik, s egyben utolsó történelmi eseményhez, Jesua tizedik megjelenéséhez a tizenegy apostol előtt. Ez a megjelenés közvetlenül a mennybemenetele előtt történt, s Lukács 24:44-49 valamint Apostolok Cselekedetei 1:3-8 jegyzi fel. Mindkét beszámolót Lukács írta. Ezek a fejezetek leleplezik a Messiás tanítványoknak adott tanításának tartalmát a feltámadás utáni negyven napos szolgálata során.

Lukács 24:44-46 így ír: *És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltároknál én felőlem. Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon:*

Apostolok Cselekedetei 1:3-4 pedig így:

Kiknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó dolgokról. És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet úgy mond, hallottatok tőlem:

A feltámadást követő negyven napos szolgálata során Jesua az ószövetségi tanulmányok két fontos területén tanította őket.

1. Tanítások a messiási próféciákról

Először is a messiási próféciákról tanította őket: arról, hogyan tanították a halálának és feltámadásának igazságát a mózesi Törvényekben, a Prófétákban és az Íratokban (az Ószövetségben).

Jézus az Ószövetséget a zsidóság által elfogadott sorrendben és felosztás szerint használta, nem pedig aszerint, ahogy modern keresztény Bibliák újrendezték azt. Az ószövetségi könyvek száma a zsidó és a keresztény Bibliában is azonos, ám a sorrend más. Az Ószövetség a zsidó rend szerint három részre tagolódik, melyet Lukács 44:24 is említ. Az első rész Mózes Törvénye (Tóra), mely tartalmazza az I., II., III., IV. és V. könyvet. A második rész a Próféták, amely a nagy prófétákat tartalmazza: Ézsaiás, Ezékiel és Jeremiás, valamint a tizenkét kis próféta. Dániel azonban nem szerepel a prófétai részben a zsidó felosztás szerint. A prófétai rész egyes történelmi könyveket is tartalmaz, mint például Józsué könyve, Bírák könyve, I. és II. Sámuel, I. és II. Királyok könyve. Az Ószövetség összes többi könyve a harmadik részben található, amelyet Iratoknak neveznek. Néha erre a harmadik részre egyszerűen Zsoltárokként utalnak, mivel a Zsoltárok könyve az első könyv ebben a részben, ám ugyanakkor az össze többi könyvet is tartalmazza, amelyek nem részei sem a Törvénynek, sem a Prófétáknak.

Jézus messiási próféciákat és igazságokat mutatott nekik Mózes törvényéből, az első részből, a Prófétákból, a második részből, valamint Zsoltárokból, vagy Iratokból, a harmadik részből. Az Ószövetség mindhárom zsidó elrendezés szerinti szegmenséből tanította őket a messiási próféciákra.

2. Tanítás a királyság programról

Az ószövetségi igazságok második területe, amiről Jézus tanította őket az Isten királyság programja volt azért, hogy megérthessék miért nem most, hanem egy későbbi időpontban állítják fel a királyságot.

Apostolok Cselekedetei 1:6-ban a tanítványok megkérdezték Jézust: *Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?* A válasz ez volt: *Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat.* Figyeljük meg, nem azt mondta, hogy a királyság nem lesz helyreállítva Izrael számára, ahogyan azt egyesek tanították. Igazából ennek épp az ellenkezőjét tanította: „Igen, Izrael országa helyre lesz állítva, de nem a ti dolgotok tudni, hogy mikor jön el ennek az ideje.”

A Jesua által tanított igazságok miatt szükség volt a Lélek különleges ószövetségi szolgálatára, a megvilágosításra, melyet rájuk lehelt a feltámadást követő szolgálata elején.

3. A harmadik végleges küldetés

A velük töltött utolsó, negyvenedik napon, megadta nekik a harmadik küldetést a három végleges küldetés közül, mely két fő pontot tartalmazott.

a. Várjanak a Szentlélek eljövetelére

Először is Jeruzsálemben kellett maradniuk a Szentlélek eljöveteléig. A Szentlélek elfogadása három dolgot jelentett: először is, beteljesedik az Atya ígérete. Az evangéliumokban az Atya a Messiáson keresztül ígéretet tett arra, hogy Jesua távozása után elküldi nekik a Szentlelket. Amikor a Szentlélek eljön hozzájuk örökre velük marad. Amikor Apostolok Cselekedetei 2-ben elfogadták a Szentlelket, az Atya ígérete beteljesült.

Másodszor, az általuk átélt dolgok részei a Szentlélek keresztelő szolgálatának Apostolok Cselekedetei 1:5 szerint: *...János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.*

A *nem sok nap múlva* pontosan tíz nap múlva volt. Apostolok Cselekedeteiben a Lélek egy új szolgálatot kezdett, a Szentlélek keresztség szolgálatát. A Lélek keresztsége olyasvalami, amit minden egyes hívő megtapasztal, s a Lélek keresztség eredménye a Messiás testének tagsága. Harmadszor ez azt jelenti, hogy *felruháztattak mennyei erővel* (Lukács 24:49), mert a bennük lakozó Lélek hatalmat ad nekik az igaz életre, és arra, hogy betöltsék a küldetéseiket, amiket kaptak.

b. Hirdessék az evangéliumot

A harmadik végleges küldetés második része az, hogy a Lélek befogadása után négy lépésben hirdessék az evangéliumot: először *Jeruzsálemben*, másodsor *egész Júdeában*, harmadszor *Szamáriában* és negyedszer, *a földnek mind végső határáig*. Ez az Apostolok Cselekedeteinek a vázlata, mivel ott azt látjuk, hogy a tanítványok először Jeruzsálemben, utána Júdeában, majd Szamáriában és végül a föld végsői határáig prédikáltak.

II. A FELTÁMADÁS TEOLÓGIAI KÖVETKEZMÉNYE, EREDMÉNYE ÉS JELENTŐSÉGE

A. Az ószövetségi előtekintés

Kétféle módon is nyilvánvaló, hogy a Messiás feltámadása az ószövetségi jövendölés részét képezte:

1. A tipológiában

Az első mód a tipológiában látható. A Messiás feltámadásának elvét három „típus” tanította az Ószövetségben. Az első típus Melkisédek, akinek történetét I. Mózes 14:18-20-ban találjuk. Melkisédek hirtelen megjelent a történelemben, majd ugyanolyan hirtelen el is tűnt. Nincs feljegyzés a családfájáról, a születéséről, vagy gyermekkoráról és nincs feljegyzés a haláláról sem. A történelmi feljegyzések szerint örökké él. Ez a tipológia a Zsidókhoz írt levél 7:15-25-ben látható. Most a feltámadás miatt Jézus él örökké.

A második típus a III. Mózes 14:4-7-ben található két madár. Az egyiket megölték, a másikat pedig szabadjára engedték, hogy éljen. Ez a halált és a feltámadást jelképezi.

A harmadik típus az első zsenge ünnepe III. Mózes 23:9-14-ben. I. Korinthus 15:20-24-ben Pál szerint az első zsenge ünnepének beteljesülése a Messiás feltámadása.

2. A próféciában

A második mód az egyértelmű jövendölés a feltámadásról, melyet négy helyen láthatunk. Az első Zsoltárok 16:9-10-ben található: *Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosságban lakozik. Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.*

Az Újszövetség két helyen, Apostolok Cselekedetei 2:24-30-ban és 13:32-37-ben is úgy szól Zsoltárok 16:9-10-ről, mint ami a Messiás feltámadásával került beteljesülésre.

A feltámadásról szóló második prófécia Zsoltárok 22:22-31. Zsoltárok 22:1-21 a Messiás haláláról szóló prófécia, ám a 22-31 versekben az, aki a 1-21 versek szerint meghalt, nagyon is él. Ezért ez a rész is a feltámadásról szóló prófécia.

A harmadik rész Zsoltárok 118:22, amelyet Apostolok Cselekedetei 4:10-11 prófécianak tekint.

A negyedik prófécia Ézsaiás 53:10-12. Ézsaiás 53:1-9 a Messiás halálát jövendölte meg, ám a 10-12 versek szerint újra él, hiszen meglátja magját és napjai meghosszabbodtak. Ezt is a feltámadás töltötte be.

A teológiai következményekről szólva az Ószövetség világosan megjövendölt egy feltámadást, és kétségtelenül ezek azok a részek, amelyeket Jesua a negyven napos feltámadást követő szolgálata folyamán használt, amikor az apostolokat arra tanította, hogy halála és feltámadása elengedhetetlen volt messiási mivoltának megerősítéséhez.

B. A feltámadás ténye

Három módon láthatjuk, hogy a Biblia egyértelműen tanítja a halálból való fizikai feltámadást. Először is a Messiás számos alkalommal megjövendölte saját feltámadását: Máté 16:21, Márk 9:31, Lukács 18:33 és János 10:17-18.

Másodszor, a feltámadás tényét kihangsúlyozza, hogy egyik evangélium sem fejeződik be a Messiás halálával, mindegyik a feltámadással folytatja: Máté 28:1-20, Márk 16:1-18, Lukács 24:1-49 és János 20:1-21:3.

A harmadik dolog, ami a feltámadás tényét mutatja az, hogy az Apostolok Cselekedetei történelmi könyvben és az apostoli levelekben a feltámadás központi szerepet kap. Az Apostolok Cselekedetei könyvében például a 2:24 és 32, 3:15 és 26, 4:2 és 10, 5:30, 10:40, 13:30-37, és 17:3-ban. Az apostoli levelekben a feltámadást hangsúlyozza Róma 4:24-25, 6:4 és 9, 7:4, és 8:11; I. Korinthus 6:14, II. Korinthus 4:14, Galátzia 1:1, Efézus 1:20, Kolossé 2:12, I. Thesszalónika 1:10, II. Timóteus 2:8, és I. Péter 1:21.

C. A feltámadásról alkotott elméletek

Különböző elméletek léteznek, amelyek megpróbálják megmagyarázni a feltámadást. Mivel az emberek úgy döntenek, hogy nem hisznek a feltámadásban, ezért megpróbálnak magyarázatokat találni az üres sírra. A nem hívők hét különböző magyarázattal álltak elő.

1. A hazugság összeesküvés elmélete

Az első gyakori magyarázat az, hogy az egész dolog kitaláció; az apostolok összeesküdtek, hogy hazudjanak, összeesküdtek, hogy megtévesszék a nyilvánosságot. Ám két dolog szól ez ellen az elmélet ellen. Először is, a zsidó írók miért adtak volna elsőbbséget a feltámadást tanúsító nőknek, amikor tisztában voltak azzal, hogy ez elfogadhatatlan a zsidó közösségben? A zsidó bíróságon nem fogadták el a nők bizonyosságát. Ha csak kitaláció lenne, nem engedték volna, hogy nők legyenek a feltámadott Messiás első tanúi. Másodszor pedig, miért voltak hajlandók rettenetes mártírhálált halni, ha tudták, hogy az egész csak hazugság?

2. Az ellopott test elmélete

A második hamis elmélet a „csalás elmélet”, vagy az „ellopott test elmélete”. Ez a legrégebbi elmélet, s a történelmi résznél már megvitattuk. Amint korábban már rámutattunk, csak két csoportnak állt volna érdekében ellopni a testet. Az egyik csoport a tanítványok, ám miért voltak hajlandók mind mártírhálált halni, ha tudták, hogy az egész hazugság. A másik csoport Jézus ellenségei, ám ők sem tudtak előállni a testtel, és megcáfolni az apostolok prédikálását a feltámadásról. Ráadásul a római őrseg jelenléte lehetetlenné tette volna a test ellopását.

3. Az ájulás elmélete

A harmadik hamis elmélet az „ájulás elmélet”, mely szerint Jézus csupán elájult a kereszten, ám a hideg sírban magához tért. Az evangéliumok azonban teljesen egyértelművé teszik, hogy Jézus halott volt, s a halála nyilvánvaló volt az átszúrt oldalából ömlő vér és víz elegyéből (János 19:33-34). Ráadásul a kereszten való ájulás automatikusan a halált is jelenti, hiszen egy magánkívüli ember nem képes önmagát felemelni a levegővételhez. Amikor egy embert megfeszítettek, végül fulladásos halált halt, mert az idő múltával már nem volt ereje felemelni magát.

Ez az elmélet óriási hitet igényel, hiszen azt várja el az embertől, hogy elhiggye, hogy három napi éhezés és szomjazás után, orvosi felügyelet nélkül, miután megostorozták és megfeszítették, Jézus képes volt kiszabadítani magát a szoroson tekert halotti leplekből, elgörgette a követ, megrémisztette a római őrséget, és szöggel átütött lábain elmenekült. Sokkal több hit kell ahhoz, hogy ezt elhiggye valaki, mint a feltámadás egyszerű tényét.

4. A rossz sír elmélete

A negyedik hamis elmélet az, hogy a „rossz sírhoz” mentek. Az evangéliumok azonban kiemelik, hogy az asszonyok nagyon alaposan megfigyelték, hová fektették Jézus testét. A megfelelő sírt római örök őrizték, római pecséttel volt megpecsételve, és egy angyal állt ott. A sírt tehát lehetetlen volt eltéveszteni. Ráadásul Jesuát nem köztemetőbe temették, ahol sok más sír is lehetett, hanem egy magántulajdonban lévő kertbe.

5. A lélek elmélete

Az ötödik hamis elmélet a „lélek elmélet”, mely szerint csakis a lelke (szelleme vagy spirituális része) tért vissza, nem a teste. Ám mind a négy evangélium azt tanítja, hogy a feltámadás a testben történt.

6. A hallucináció elmélete

A hatodik hamis elmélet a „látomás elmélet”, vagy a „hallucináció elmélet”, mely azt állítja, hogy a tanítványok csupán képzelődtek. A hallucináció (képzelődés) azonban egyénnel történik, nem csoportosan, és a hallucináció nem ragályos. Rendszerint várt eseményekre vonatkoznak, ám a tanítványok nem várták a feltámadást. Ráadásul túl sok a különbözőség Jézus számos megjelenésében ahhoz, hogy az egész egy nagy hallucináció legyen.

7. A vadállat elmélet

A hetedik hamis elmélet szerint valamiféle „vadállat” felfalta a tetemet. De még egy vadállat is meghagyott volna valamit a testből, például a csontokat. Egy vadállat nem lett volna képes elgörgetni a követ a sír elől. Egy vadállat a temetkezési lepleket igencsak feldúlta volna, Jesua temetkezési leplei érintetlenül heverték a sírban. Ráadásul a római őrség elkergette volna a vadállatot.

D. A feltámadás bizonyítéka

Hat bizonyíték van arra, hogy a Messiás valóban feltámadt.

1. Az üres sír

Az első bizonyíték az üres sír, amelyet muszáj valahogyan megmagyarázni. A nem hívők hét különböző elmélettel álltak elő, hogy megpróbáljanak magyarázatot adni az üres sírra. Ezeknek az elméleteknek a többsége sokkal nagyobb hitet igényel, mint az egyszerű igazságban hinni: Jézus feltámadt a halálból. Maga a sír üressége bizonyíték a feltámadásra.

2. A szemtanúk különböző beszámolója

A feltámadás második fő bizonyítéka a szemtanúk beszámolója, amelyek különbözőek és egyediek. Ott van például, Mária Magdolna szemtanúi beszámolója (Márk 16:9-11, János 20:11-18). Másodsor pedig egy csoportnyi nő szemtanúi beszámolója (Máté 28:9-10). Harmadszor, a két tanítvány az emmauszi úton (Márk 16:12-13, Lukács 24:13-32). Negyedszer, Péter különleges, szemtanúként megélt feltámadás tapasztalata (Lukács 24:34, I. Korinthus 15:5). Ötödször, a tíz apostol előtti megjelenés (Márk 16:14, Lukács 24:36-43, János 20:19-25). Hatodsor, szemtanúi beszámolók egy héttel később a tizenegy apostoltól, akik még mindig Jeruzsálemben voltak (János 20:26-31, I. Korinthus 15:5). Hetedsor, szemtanúk által igazolt megjelenés a tizenegyből hét apostolnak a Galilei tengernél (János 21:1-23). Nyolcadsor, szemtanúk által igazolt megjelenés a tizenegy apostolnak Galileában (Máté 28:16-20, Márk 16:15-18). Kilencedsor, szemtanúk által igazolt megjelenés egyszerre ötszáz ember előtt, akik közül sokan még akkor is éltek, amikor erről Pál említést tesz (I. Korinthus 15:6). Tizedsor, a Jakabnak történt megjelenés (I. Korinthus 15:7). Végül pedig a szemtanúk által igazolt megjelenés az Olajfák hegyén a tizenegynek a mennybemenetel napján (Lukács 24:44-49, Apostolok Cselekedetei 1:3-8). Ezek a feltámadásról szóló, szemtanúk által igazolt beszámolók a feltámadás és a mennybemenetel közötti negyven napos időszakban, mind a feltámadás bizonyítékai.

3. A feltámadás utáni megjelenések

A feltámadás harmadik bizonyítéka az, hogy a mennybemenetelt követően a feltámadott Messiás többször megjelent. Legalább három embernek jelent meg, először Istvánnak, mártírhálálának napján (Apostolok Cselekedetei 7:55-56).

Pál volt a második személy, akinek megjelent, legalább négyszer. Először azon a napon, amikor a damaszkuszi úton Pál hívő lett, s melyet az Apostolok Cselekedetei háromszor jegyez fel (Apostolok Cselekedetei 9:3-6, 22:6-11 és 26:13-18). Pál maga is megerősítette ezt (I. Korinthus 15:8). Jézus Pál arábiai tartózkodása során is megjelent neki; Pál erre Galátzia 1:12, 17-ben utal. Harmadszor is megjelent Pálnak, amikor Pál a templom területén volt (Apostolok Cselekedetei 22:17-21). Negyedszer, legalább még egy alkalommal megjelent Pálnak Jeruzsálemben (Apostolok Cselekedetei 23:11).

A mennybemenetel után János apostol volt a harmadik személy, akinek megjelent, s a megjelenésének a részleteiről Jelenések 1:9-3:22 számol be.

4. A Jesuát ismerő emberek megváltozása

A feltámadás negyedik bizonyítéka azoknak az embereknek a hirtelen megváltozása, akik mind a feltámadása előtt, mind pedig a feltámadása után ismerték őt. Az egyik példa a tanítványok. A feltámadás előtt félelemben élő, paranoiás emberek voltak, akiknek be kellett zárniuk a házaikat, mert rettegetek Izrael vezetőitől. Az Apostolok cselekedeteiben azonban látjuk, hogy feltámadás után azonban hirtelen a feltámadás bátor hirdetőivé váltak. Többé már nem félemlítették meg őket Izrael vezetőinek fenyegetései, s bátorságuk a mártíromságig vezetett. Teljes hitben néztek szembe a halállal.

A második példa azok az emberek, akik ismerték őt és változáson mentek keresztül, Jézus féltestvérei voltak. A négy féltestvére egészen a haláláig nem hitt Jézus messiási állításaiban. A feltámadása után azonban legalább az egyik féltestvére, Jakab, hirtelen látta a feltámadott Messiást. Jakab hívő lett, és a jeruzsálemi gyülekezet első vezetőjévé vált. Azt is tudjuk, hogy egy másik féltestvére Júdás, aki Júdás levelét írta, szintén hívő lett. A feltámadás negyedik

bizonyítéka tehát azoknak az embereknek a megváltozása, akik ismerték és látták őt a feltámadása előtt és után.

5. Az Újszövetség

A feltámadás ötödik bizonyítéka az Újszövetség léte. A feltámadás készítette arra a tanítványokat, hogy megírják az evangéliumokat. Az Újszövetség annak ellenére fennmaradt, hogy számtalan próbálkozás volt az elnyomására. A világ bizonyos részein még ma is próbálkoznak ezzel, s mégis, maga az Újszövetség léte bizonyíték arra, hogy Isten Igéje és a feltámadás bizonyossága igaz.

6. Az egyház léte

A feltámadásra a hatodik bizonyíték az egyház léte. A tény, hogy ez az intézmény a Messiás feltámadásának következményeként jött létre, és azóta is létezik, az eltörlésére vagy megrontására tett számtalan kísérlet ellenére is, bizonyítéka a feltámadásnak.

E. A feltámadás szereplői

A Szentháromság mindhárom tagja szerepet játszott Jesua feltámadásában.

Isten az Atya szerepet játszott a Messiás feltámadásában, amelyre számos írásrész szolgál bizonyítékkal: Apostolok Cselekedetei 2:24, 32, 3:26, 5:30, 13:30; Róma 6:4; I. Korinthus 6:14; Galátzia 1:1; Efézus 1:20 és I. Péter 1:3. Kétségtől Istennek az Atyának volt a legnagyobb szerepe a Messiás feltámadásában.

A Fiú is szerepet játszott a feltámadásban, hiszen hatalma volt arra, hogy újra életre keltse magát, ahogyan azt János 2:19-ben és 10:17-18-ban meg is mondta.

A Szentlélek is szerepet játszott a Messiás feltámadásában, s erről Róma 8:11 számol be.

A Szentháromság mindhárom tagjának tehát meghatározott szerepe volt a Messiás feltámadásában.

F. A feltámadás okai

Négy okból kifolyólag volt szükségszerű a feltámadás. Az első ok maga Jézus személye (János 1:4, 5:26). Isten az Atya nem hagyhatta holtan, hiszen ő Isten Fia, az Isten-ember, Izrael Messiása. Tehát azért támasztották fel, aki.

Jesua feltámadásának második oka a dávidi szövetség betöltése. A dávidi szövetség négy örökkévaló dolgot említ: örökkévaló házat, örökkévaló trónt, örökkévaló királyságot és örökkévaló leszármazottat. Ha halála után soha nem támasztották volna fel, a negyedik örökkévaló elem beteljesületlen lett volna. Ám mivel a dávidi szövetség egy örökkévaló személyről is ígéretet tett, Jesua feltámadása szükségszerű volt azért, hogy ő legyen a beteljesülése annak a negyedik, örökkévaló ígéretnek. I. Krónika 17:14 prófétál erről és Zsoltárok 89:29 és 36-37 ad róla megerősítést. Ézsaiás 9:6-7-ben a prófeta bővebben kifejti ezt a témát. Az Újszövetség megerősíti ennek igazságát (Lukács 1:31-33; Apostolok Cselekedetei 2:24-31). A feltámadás második oka tehát a dávidi szövetség beteljesítése.

A feltámadás harmadik oka az, hogy Jézus lehessen a feltámadott élet forrása. Ahhoz, hogy a feltámadott élet forrása legyen, önmagának is fel kellett támadnia (János 10:10, 11:25-26;

Kolossé 3:1-4; I. János 5:11-12). Egy nap nekünk is azért lesz majd feltámadott életünk, mert ő feltámasztatott.

A feltámadás negyedik oka az, hogy Jézus a feltámadás erejének forrásává válhasson. Saját feltámadása révén ő a feltámadás erejének forrása, s ezért a hívők beteljesíthetik küldetésüket (Máté 28:18; Efézus 1:19, 20). A hívőknek ma hatalmukban áll betölteni a nagy küldetést, mert ő a feltámadás erejének forrása.

G. A feltámadott test természete

Jesua feltámadott testére vonatkozóan kilenc olyan meghatározott dolog van, amit figyelembe kell vennünk. Először is, ahogyan azt már korábban, a történelmi résznél megjegyeztük, nem mindig ismerték fel azonnal. A feltámadott test elég változáson ment át ahhoz, hogy azonnal ne lehessen felismerni, ugyanakkor azonban elegendő hasonlóság állt fenn ahhoz, hogy azok, akik ismerték őt, felismerték annak, akit korábban ismertek (Lukács 24:16, 31; János 20:15, 21:7). Sok változás volt, azonban sok hasonlóság is.

Másodszor, Jézus képes volt megjelenni és eltűnni (Lukács 24:31-36; János 20:19).

Harmadszor, új testének nem jelentettek akadályt a fizikai dolgok. Képes volt falakon és zárt ajtókon is átmenni (János 20:19).

Feltámadott testének természete felől a negyedik dolog az, hogy anyagból való (fizikai) test volt. Bár képes volt megjelenni és eltűnni, valamint a fizikai korlátok sem akadályozták, mégis *húsból és csontból* való fizikai test volt, ahogyan azt maga Jesua jellemezte (Lukács 24:39-40). Rendszerint azt várnánk, hogy „hús és vér”-t olvasunk, ám a feltámadott testben nincs vér. Nem vér által fenntartott testről van szó, hanem lélek által fenntartott testről (spirituális). Így hát „hús és vér” helyett *hús és csont* szerepel.

Ötödször, Jézus feltámadott testében még mindig láthatóak voltak a szögek és a dárda nyomai (János 20:24-27). A keresztre feszítés jelei nagyon is nyilvánvalóak voltak a testében.

A feltámadott test természetében a hatodik elem az, hogy nem pusztán lélek volt. Jesua halat és kenyeret evett azért, hogy megmutassa, hogy nem csupán lélek, spirituális lény (szellem), jelenés, vagy kísértet volt (Lukács 24:41-43).

Hetedszer, érezni lehetett feltámadott testét. Bár képes volt megjelenni, eltűnni, és falakon átmenni, mégis elegendő hús- és csontanyaga volt ahhoz, hogy érezni lehessen a testét (Máté 28:9; Lukács 24:39; János 20:17).

Nyolcadszor, Jézus feltámadott teste látható volt. A teste látható volt a mindennapokban, a hétköznapi dolgokban. Nem látomás vagy álom volt csupán, hanem normális, hétköznapi látvány (János 20:20).

A Messiás feltámadott testének kilencedik aspektusa az, hogy képes volt lélegezni és lélegezett is (János 20:22).

E kilenc állítás fényében három következtetést vonhatunk le. Először is, a feltámadott test ugyanaz a test volt, mint amelyik meghalt. Nem újonnan teremtett test volt, hanem ugyanaz a

test, amelyet a sírba helyeztek. Másodszor, ugyanez a test bizonyos mértékű változáson ment keresztül, nem abszolút, teljes változáson, ám számos területen főbb változáson ment át. Elég változás történt ahhoz, hogy azonnal ne lehessen felismerni, ám elegendő vonása maradt változatlan ahhoz, hogy felismerhessék ugyanannak a Jesuának. Harmadszor, a Messiás feltámadott teste megdicsőült, ám a feltámadást követő negyven napos szolgálata során dicsősége leplezett maradt. Amikor megjelent, úgy nézett ki, mint egy normális ember, s ezt látták a kertben lévő asszonyok és az emmauszi úton utazó két tanítvány is. A feltámadást követő negyven napos szolgálata során dicsősége leplezett maradt, ám mennybemenetele után dicsősége már nem volt leplezett (Filippi 3:21; Jelenések 1:12-18).

Jesua feltámadott testének természetére vonatkozóan ezeket a tényeket állapíthatjuk meg. Az nem mindig egyértelmű, hogy valami azért volt igaz, mert feltámadott testben volt, vagy azért, mert ő Isten. Bizonyos dolgok a mi feltámadott testünkre is igazak lesznek, ám bizonyos dolgok egészen biztosan nem lesznek igazak ránk. Például, a mi feltámadott testünkről azt mondják, hogy tökéletes lesz, az idő múlásának jelei, vagy a csúfság sem lesz látható, ám Jesua testében jelen voltak a szögek helyei. Tehát az, ami az ő feltámadott testére igaz volt, nem feltétlenül lesz igaz a mi feltámadott testünkre is, bár számos hasonlóság lesz majd a kettő között.

H. A feltámadás fontossága

Miért fontos a Messiás feltámadását prédikálni? Két okból kifolyólag. Először is, az evangélium szerves részét képezi (I. Korinthus 15:4, II. Timóteus 2:8). Az evangélium három pontot tartalmaz. Először: a Messiás meghalt a bűneinkért, az Írások szerint; másodszor, eltemették; és harmadszor, feltámadott harmadnapon, az Írások szerint. Ez az evangélium három lényegi pontja, ebből áll, nem többől; ez a teljes evangélium. Mivel a feltámadás az evangélium része, ezért ebben is hinni kell, hirdetni kell és prédikálni.

A második ok, amiért a Messiás feltámadása fontos az az, hogy ez képezi az alapját a hívő jövőbeni feltámadásának I. Korinthus 15:12-19 szerint. Pál számos dolgot emel ki itt. Elsőként, ha Jézus nem támadt fel a halálból, akkor a prédikálásunk hiábavaló (14. vers). Ha a Messiás halott maradt, akkor a megváltásunk sem jut tovább a sírnál. Ha tehát nem támadt volna fel, akkor a prédikálásunk hiábavaló és üres lenne, és reménytelenségben hagyna minket. Másodszor, ha nem támadt volna fel a halálból, akkor a hitünk is hiábavaló lenne (14, 17 versek). Vagyis csak üres hitünk lenne, olyan hit, amely nem hoz létre örökkévaló eredményeket. Csak átmeneti eredményekkel járna ebben az életben, ám a halállal mindez véget érne. Ezért a hit hiábavaló lenne, ha a Messiás nem támadt volna fel a halálból. Harmadszor, az apostolok nem csak halálának, hanem feltámadásának is tanúi voltak (15. vers). Ha a bizonyosságuk nem igaz, akkor hamis tanúk. Negyedszer, ha nem támadt fel a halálból, a hívők még mindig a bűneikben lennének (17. vers). Jézus a halálával engesztelést szerzett a bűnért, feltámadásával pedig hatalmat adott a bűn felett. Ha nem támadt volna fel a halálból, még mindig a bűneinkben lennénk. A bűneink bocsánata érdekében el kell hinnünk az evangéliumot, a feltámadás pedig része az evangéliumnak. Ötödször, ha nem támadt volna fel a halálból, akkor azoknak sem lenne semmi reményük, akik már meghaltak (18. vers). Ha Jézus nem támadt fel a halálból, akkor azok a szentek sem fognak feltámadni, akik már meghaltak. Hatodszor, mindannyian nyomorúságos emberek vagyunk, hiszen valótlan dologhoz igazítottuk az életünket (19.vers). Valójában a feltámadott Messiáshoz szabott életünk hazug lenne, ha a feltámadás nem történt volna meg valóságosan.

I. A feltámadás jelentősége

A feltámadás jelentőségét négy területen láthatjuk.

1. Jelentősége Krisztusra nézve

A jelentőség első területe négy ponton vonatkozik a Messiásra: először is, a feltámadás bizonyította, hogy ő Isten Fia (Róma 1:4); másodszor, megerősítette, hogy minden amit mondott az igaz volt, (Máté 28:6); harmadszor, feltámadása azt jelenti, hogy ő az első feltámadás első zsengeje (I. Korinthus 15:20-23); negyedszer, Jézus feltámadásával az Atya kijelentette, hogy a Messiás Mózes törvényének minden követelményét megelégtette (Filippi 2:9).

2. Jelentősége minden emberre nézve

A feltámadás második jelentősége minden emberre általánosságban vonatkozik, különösen a nem hívők világára, mégpedig kétféleképpen: először is, Jézus feltámadása garantálja minden ember feltámadását, hívőkét és nem hívőkét egyaránt (I. Korinthus 15:20-22); másodszor, feltámadása garantálja minden nem hívő ítéletét. Ő az, aki megítéli a nem hívőket, amire nem lett volna képes, ha nem támad fel. Ezért feltámadása garantálja minden ember ítéletét (Apostolok Cselekedetei 10:40-42; 17:30-31).

3. Jelentősége az ószövetségi szentekre nézve

Jézus feltámadásának harmadik jelentősége az ószövetségi szentekre vonatkozik, még hozzá abban, hogy betöltötte a megváltásukkal kapcsolatos ószövetségi ígéretet: bűneik elvételét és jövőbeli feltámadásuk garanciáját (Apostolok Cselekedetei 13:32-33). A Messiás halála tehát még azokra a szentekre nézve is jelentőséggel bír, akik az ő saját halála előtt haltak meg.

4. Jelentősége a hívőkre nézve

A Messiás feltámadásának negyedik jelentősége a hívőkre vonatkozik, s ennek hét oka van. Először, Jézus feltámadása bizonyítja megigazulásunkat (Róma 4:24-25). Pál ebben a részben a görög *dia* határozószót használja, melynek jelentése „miatt”. A megigazulás alapja a Messiás halála. Azt írja, hogy „azért”, vagy „amiatt” támadott fel, mert a mi megigazulásunk elvégeztetett. Mivel megigazulásunk elvégeztetett a halála által, ennek a teljesítménynek az alapján feltámadt a halálból, hogy bizonyítsa, hitünk alapján lettünk megigazítva.

Másodszor, feltámadása garantálja az erőt a keresztény szolgálatra (Efézus 1:17-20). A hívők a feltámadás erejéből részesülhetnek, hogy betöltsék elhívásukat.

Harmadszor, feltámadása garantálja a hívő egyéni feltámadását (Róma 8:11; I. Korinthus 6:14; II. Korinthus 4:14).

Negyedszer, Jézus feltámadása a hívő bűneinek bocsánatát jelenti (I. Korinthus 15:17).

Ötödször, Jézus feltámadása a Messiást jelöli ki az egyház fejeként (Efézus 1:21-22).

Hatodszor, feltámadása azt jelenti, hogy a hívők tekintetében a Messiás kezében vannak a halál kulcsai (Zsidókhhoz írt levél 2:9-18). Sátánnak többé nem áll hatalmában megölni egy hívőt. A halál kulcsai a Messiásnál vannak, mert belépett Sátán területére, a halál szférájába, elvette tőle a kulcsokat, és a feltámadása által „áthaladt” a halálon; s még mindig nála vannak a halál kulcsai (Jelenések 1:18).

Hetedszer, Jézus feltámadása azt jelenti, hogy együtt érző főpapunk van a mennyben. Azért lehet főpaként a mennyben, mert feltámadt a halálból (Zsidókhöz írt levél 4:14-16).